

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev broj 61763/13
Alen KOVAČEVIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući dana 30. lipnja 2015. godine u Vijeću sastavljenom od:

Isabelle Berro, *predsjednice*,
Khanlar Hajiyeu,
Mirjana Lazarova Trajkovska,
Julia Laffranque,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Ksenija Turković,
Dmitry Dedov, *sudaca*,

i Søren Nielsen, *tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 12. srpnja 2013. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koje je podnio podnositelj,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj, g. Alen Kovačević, hrvatski je državljanin, rođen 1968. godine, te živi u Zagrebu. Pred Sudom ga je zastupao g. I. Žurić, odvjetnik iz Zagreba.

2. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

4. Dana 1. travnja 2008. godine, podnositelj je ugovorom o radu na neodređeno vrijeme zaposlen kao prodavač (voditelj ključnih kupaca) u društvu I. (dalje u tekstu: "društvo"). Ugovorom o radu je njegovo zaposlenje uvjetovano uspješnim protekom probnog roka u trajanju tri mjeseca.

5. Odlukom društva od dana 15. svibnja 2008. godine, podnositeljev ugovor je raskinut uz obrazloženje da nije zadovoljio na probnom roku. Dobio je otkazni rok od 7 dana.

6. Podnositelj je prigovorio odluci o raskidu ugovora o radu, *inter alia*, tvrdeći da je odlukom pogrešno navedeno kako nije zadovoljio na probnom roku, te da su pravi razlog za otkaz ugovora o radu financijske poteškoće u društvu.

7. Društvo je ostalo pri svojim tvrdnjama, ponavljajući razloge za odluku o otkazu ugovora o radu.

8. Dana 26. lipnja 2008. godine, podnositelj je podnio Općinskom građanskom sudu u Zagrebu tužbu osporavajući navedenu odluku o otkazu. Isticao je da je u svemu udovoljio zahtjevima radnog mjesta, te kako su pravi razlog za odluku o otkazu financijske poteškoće društva. Sukladno, tvrdio je da s obzirom na to da pravi razlog za otkaz nije bio onaj koji je naveden u odluci, tj. njegovo nezadovoljenje na probnom roku, već je razlog bio ekonomske prirode povezan s poslovanjem društva, proizlazi da je otkaz ugovora o radu bio nezakonit. Podnositelj je zatražio da se kao dokaz priloži relevantna dokumentacija vezana za njegovo zaposlenje, te da se na ročištu ispituju dva svjedoka, a to su H.B. i I.U.

9. Tijekom postupka, Općinski građanski sud u Zagrebu je ispitao nekoliko svjedoka, uključujući i H.B. te I.U., te je ispitao relevantnu dokumentaciju priloženu od strane stranaka. Podnositelj je u postupku bio zastupan od strane odvjetnika koji je na ročištima aktivno sudjelovao u ispitivanju svjedoka i dokaza.

10. Dana 6. studenog 2009. godine, Općinski građanski sud u Zagrebu je odbio podnositeljevu tužbu. Sažeo je to kako slijedi:

“Otkaz ugovora o radu u kojem je ugovoren probni rad valja prosuđivati primjenom odredbi koje reguliraju redovni ili izvanredni otkaz ugovora o radu, odnosno u konkretnom slučaju primjenom odredbe čl. 106. st. 1. t. 2. Zakona o radu. Navedenom odredbom određeno je da poslodovac može otkazati ugovor o radu ako za to ima opravdani razlog.

...

Obzirom na navedeno, tuženik je u smislu odredbe čl. 112. u svezi čl. 106. st. 1. toč. 2. Zakona o radu dužan dokazati opravdane razloge za osobno uvjetovani otkaz, tj. da tužitelj nije zadovoljio uvjete za obavljanje poslova i radnih zadataka voditelja ključnih kupaca. Nije od značaja prigovor tužitelja da je otkaz dan iz drugih razloga,

konkretno gospodarskih, jer tužitelj nije u prilici dokazivati razloge koji nisu navedeni kao otkazni razlozi. Zbog toga je sud odbio prijedloge tužitelja za pribavom podataka od HZMO-a o broju zaposlenih kod tuženika u razdoblju travanj – srpanj 2008. godine, podataka od Porezne uprava o financijskim izvještajima poslovanja tuženika za 2007. i 2008. godinu, te podataka o radnicima koji su dobili otkaz u navedenom razdoblju. Dakle, ove podatke sud smatra nerelevantnima, jer otkaz nije dan radi gospodarskih razloga, niti je na tužitelju da to dokazuje, već je na tuženiku teret dokazivanja onih razloga koje je naveo u odluci o otkazu, a što je uostalom predmet ove parnice.”

11. Nadalje, Općinski građanski sud u Zagrebu utvrdio je kako iz izjava svjedoka, kao i relevantnih dokaza izvedenih na ročištima, proizlazi da podnositelj nije udovoljio zahtjevima radnog mjesta, te je stoga odluka o otkazu bila opravdana i zakonita. Općinski građanski sud u Zagrebu je osobito istaknuo:

“U konkretnom slučaju otkaz je dan jer "djelatnik nije zadovoljio uvjete za obavljanje poslova i radnih zadataka", dakle radi se o osobno uvjetovanom otkazu.

...

Pri ocjeni da li postoje opravdani razlozi za ovaj otkaz sud je pošao od zaključka da su komunikativnost, sklonost timskom radu i samoinicijativnost bitne osobine i sposobnosti za obavljanje posla voditelja ključnih kupaca, a da tužitelj te osobine i sposobnosti nije pokazao. Kao što je već naprijed navedeno, smisao ugovaranja probnog rada je da se poslodavcu omogući provjera radnih sposobnosti radnika, a radnik zapravo ulazi u određeni rizik kojeg mora biti svjestan prilikom sklapanja takvog Ugovora o radu. Važno je naglasiti da poslodavac samostalno odlučuje koje su mu sposobnosti i osobine radnika bitne za određeni posao, tj. koje sposobnosti i osobine zahtijeva, jer je on autonoman u organizaciji i načinu svojeg poslovanja. Polazeći od te osnove, a cijeneći izvedene dokaze sud smatra da je tužitelju omogućeno da pokaže svoje sposobnosti, jer je pozivan na sastanke, imao je slobodan pristup svemu i svakome u firmi i zapravo slobodan prostor da iskaže svoje sposobnosti. Međutim, on tražene osobine i sposobnosti nije pokazao, a što je sud utvrdio iz naprijed obrazloženih iskaza.”

12. Podnositelj je podnio žalbu Županijskom sudu u Zagrebu tvrdeći, *inter alia*, da uzveši u obzir predmet onako kako ga je postavio Općinski sud u Zagrebu, on nije imao priliku dokazati prave razloge za odluku o otkazu, a koji su prema njegovom stajalištu bili vezani za poslovanje društva.

13. Dana 13. travnja 2010. godine, Županijski sud u Zagrebu je odbio podnositeljevu žalbu kao neosnovanu. S obzirom na navedene podnositeljeve tvrdnje, a u vidu dokaza izvedenih pred prvostupanjskim sudom, Županijski sud u Zagrebu je istaknuo:

“S obzirom na takvo utvrđenje, pravilno je prvostupanjski sud zakonitost sporne odluke cijenio kroz odredbu čl. 106. st. 1. t. 2. Zakona o radu, pri čemu u skladu sa čl. 112. istog zakona, teret dokaza o opravdanosti svoje odluke leži na strani tuženika. Tužitelj je pak tvrdio da su razlozi za otkaz neistiniti i izmišljeni, jer da su pravi razlozi prestanka njegovog ugovora o radu gospodarske naravi, a da je on inače stručno, savjesno i odgovorno obavljao poslove radnog mjesta na koje je postavljen.

...

Kod tako utvrđenih odlučnih činjenica nedvojbeno proizlazi da su razlozi za sporni otkaz istiniti i opravdani i da je zato nedokazan i stoga neosnovan prigovor tužitelja da ti razlozi nisu pravi.”

14. Slijedom toga, podnositelj je uložio reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, pozivajući se na svoje prethodne tvrdnje o tome kako nije imao priliku dokazati prave razloge za odluku o otkazu.

15. Dana 18. rujna 2012. godine, Vrhovni sud je odbio njegovu reviziju kao neosnovanu, te time potvrdio odluke nižih sudova.

16. Naposljetku, podnositelj je uložio ustavnu tužbu pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske, ponavljajući svoje tvrdnje iznesene pred nižim sudovima.

17. Dana 28. veljače 2013. godine, Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu kao neosnovanu. Ta odluka je dostavljena podnositeljevom opunomoćeniku dana 14. ožujka 2013. godine.

B. Mjerodavno domaće pravo i praksa

1. Mjerodavno domaće pravo

18. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske (*Ustav Republike Hrvatske*, Narodne novine br. 56/1990, s pripadajućim izmjenama i dopunama) glase kako slijedi:

Članak 29.

“Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.”

19. Mjerodavne odredbe Zakona o radu s pripadajućim izmjenama i dopunama (*Zakon o radu*, Narodne novine br. 137/2004 – pročišćeni tekst; u zagradama se nalaze brojevi članaka izvornog teksta Zakona o radu, prije izmjena i dopuna, Narodne novine br. 38/1995) glase kako slijedi:

Ugovaranja i trajanje probnoga rada

Članak 31. [Članak 23.]

- “(1) Prilikom sklapanja ugovora o radu može se ugovoriti probni rad.
- (2) Probni rad iz stavka 1. ovoga članka ne smije trajati duže od šest mjeseci.
- (3) Ako je ugovoren probni rad, otkazni rok je najmanje sedam dana.”

Otkaz ugovora o radu

Članak 112. [Članak 105.]

“Poslodavac i zaposlenik mogu otkazati ugovor o radu.”

Redoviti otkaz ugovora o radu**Članak 113. [Članak 106.]**

“(1) Poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, u slučaju:

- ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehničkih ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz),
- ako zaposlenik nije u mogućnosti uredno izvršavati svoje obveze iz radnog odnosa zbog određenih trajnih osobina ili sposobnosti (osobno uvjetovani otkaz), ili
- ako zaposlenik krši obveze iz radnog odnosa (otkaz uvjetovan skrivljenim ponašanjem zaposlenika).

...”

Oblik, obrazloženje i dostava otkaza te tijekom otkaznoga roka**Članak 118. [Članak 111.]**

- “(1) Otkaz mora imati pisani oblik.
- (2) Poslodavac mora u pisanom obliku obrazložiti otkaz.
- (3) Otkaz se mora dostaviti osobi kojoj se otkazuje.
- (4) Otkazni rok počinje teći od dana dostave otkaza.

...”

Teret dokazivanja**Članak 119. [Članak 112.]**

“(1) Ako poslodavac otkazuje ugovor o radu, a za valjanost otkaza se ovim Zakonom traži postojanje opravdanoga razloga, on mora dokazati postojanje opravdanoga razloga za otkaz.

...”

20. Mjerodavne odredbe Zakona o parničnom postupku (*Zakon o parničnom postupku*, Narodne novine br. 148/2011 – pročišćeni tekst) glase kako slijedi:

Parnice iz radnih odnosa**Članak 434.**

“(1) U postupku u parnicama iz radnih odnosa, a osobito pri određivanju rokova i ročišta, sud će uvijek obraćati osobitu pažnju na potrebu hitnog rješavanja radnih sporova.

...”

2. Mjerodavna praksa

21. U presudi broj Revr-190/07-2 od dana 18. travnja 2007. godine, koja se tiče izvanrednog otkaza ugovora o radu, a u vezi opsega predmeta spora u radnim parnicama, Vrhovni sud je istaknuo:

“Prema odredbi iz čl. 119. (članak 112.) Zakona o radu na poslodavcu je teret dokazivanja za postojanje opravdanog razloga za otkaz. Sud utvrđuje odlučne činjenice u okviru datih razloga za otkaz.”

22. U presudi broj Revr-835/10-2 od dana 9. lipnja 2010. godine, koja se tiče otkaza ugovora o radu za vrijeme trajanja probnoga rada, Vrhovni sud je zaključio:

“Odredbom čl. 106. st. 1. Zakona o radu (odnosno čl. 113. st. 1. pročišćenog teksta Zakona o radu) poslodavac može otkazati ugovor uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog.

Prema tome, pozivom na tu zakonsku odredbu, a budući da je između tužiteljice i tuženika bio sklopljen ugovor o radu sa ugovorenim probnim radom, tuženik je mogao otkazati tužiteljici ugovor o radu i pritom je trebao imati opravdani razlog za otkaz.

Ovaj sud prihvaća zaključak nižestupanskih sudova da je tuženik, na kojem je bio teret dokazivanja u smislu čl. 112. st. 1. Zakona o radu odnosno čl. 119. st. 1. pročišćenog teksta Zakona o radu, tijekom ovog postupka dokazao da ima opravdani razlog za otkaz (čl. 106. st. 1. Zakona o radu) budući da tužiteljica tijekom probnog rada nije zadovoljila na radu.”

PRIGOVORI

23. Podnositelj prigovara temeljem članaka 6. i 13. Konvencije kako, uzevši postupak onako kako ga su postavili domaći sudovi, nije imao pravo na pristup sudu koji bi ispitaio sve činjenične i pravne probleme relevantne za njegov spor o otkazu.

PRAVO

24. Prigovarajući na pravo na pristup sudu, podnositelj se oslanjao na članke 6. i 13. Konvencije, u mjerodavnim dijelovima koji glase kako slijedi:

Članak 6.

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj.”

Članak 13.

“Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

A. Tvrđnje stranaka*1. Vlada*

25. Vlada je tvrdila da je podnositelj imao pravo na pristup čak trima instancama domaćeg sudovanja, a kroz koja su propisno ostvarena sva procesna jamstva pri ispitivanju njegovog slučaja. Na temelju toga, podnositelj je, vezano za svoje tvrdnje, imao pravo na učinkovito pravno sredstvo na domaćoj razini. Vlada je pojasnila da su općenito svi mogući činjenični i pravni razlozi za otkaz propisani člankom 113. Zakona o radu, pri čemu poslodavac u svojoj odluci o otkazu treba navesti jedan od njih. Odluka o otkazu mora biti u pisanom obliku, te mora biti obrazložena na način da odražava pravnu kvalifikaciju otkaza koja kasnije omogućava sudovima da, u slučaju spora, brzo i jednostavno provjere opravdanost takve odluke. U skladu s time, poslodavac na kojem leži teret dokaza, bi trebao dokazati postojanje jednog od razloga propisanih za otkaz. Poslodavac ne bi smio navesti, niti upućivati, na neke druge razloge jer onda zaposlenik kao tuženik ne bi mogao propitkivati pred sudom takve razloge za otkaz. Svrha ove procesne pretpostavke je osigurati brzu i učinkovitu odluku o radnom sporu, s posljedičnim koristima za prava radnika, a na način da se predmet spora koji sud ispituje suzi na određena pravna i činjenična pitanja.

26. Vlada je nadalje istaknula da se u konkretnom slučaju razlog koji društvo navodi za odluku o otkazu odnosi na činjenicu da podnositelj nije udovoljio zahtjevima radnog mjesta za vrijeme probnog roka. Domaći sudovi su stoga propisno ispitali dostupne dokaze koji se tiču postojanja razloga navedenog od strane društva, te su ocijenili kako su navedeni razlozi dovoljno utemeljeni i opravdani. Iz toga proizlazi kako nije bilo potrebe ispitivati daljnje tvrdnje podnositelja koje se tiču gospodarskog poslovanja društva jer bi takvo ispitivanje nepotrebno produljilo postupak bez ikakvog značaja za njegov ishod koji u potpunosti ovisi isključivo o pitanju podnositeljevih osobina i sposobnosti. Vlada stoga smatra kako su domaći sudovi primjereno i temeljito ispitali sva relevantna pitanja koja se javljaju u podnositeljevom slučaju.

2. Podnositelj

27. Podnositelj je osobito isticao kako su domaći sudovi propustili propisno ispitati tvrdje o tome da li je otkaz doista bio utemeljen na njegovim neadekvatnim osobinama i sposobnostima ili pak na ekonomskim razlozima vezanim za gospodarsko poslovanje društva.

Drugim riječima, da su propustili ocijeniti da li su razlozi navedeni za otkaz postojali u stvarnosti ili su pak bili lažno navedeni kako bi opravdali otkaz koji je utemeljen na nekim drugim razlozima nevezanim za njegove osobne sposobnosti. To je proizašlo iz toga kako su sudovi postavili opseg predmeta ispitivanja ovog spora, a što je ograničilo podnositeljev pristup sudu koji bi bio sposoban ispitati sva pravna i činjenična pitanja povezana s ovim predmetom. Podnositelj je također isticao da su razlozi za otkaz kojima se društvo poslužilo u odluci o otkazu bili najjednostavniji za društvo da ih opravdaju pred sudom. U isto vrijeme, on nije dobio prigodnu priliku da propitkuje te razloge na način da dokaže da su lažni, te da su pravi razlog financijske poteškoće u društvu. Po njegovom mišljenju, Vladino upiranje na nužnost osiguranja brze i učinkovite odluke u radnim sporovima je varljivo, stoga što njegov spor nije bio riješen niti brzo i učinkovito, a niti pravično. Podnositelj je također osporavao način na koji su domaći sudovi utvrđivali relevantne činjenice, te kako su primjenjivali relevantne standarde u procjeni njegovih profesionalnih osobina i sposobnosti.

B. Ocjena Suda

28. Sud je u mnogo prilika zauzeo stav da članak 6. stavak 1. sadrži "pravo na sud", pri čemu pravo na pristup sudu, tj. pravo na pokretanje postupka pred sudom, sačinjava samo jedan aspekt tog prava. Međutim, taj jedan aspekt omogućava pogodnosti svih daljnjih jamstava iz članka 6. stavka 1. Karakteristike poštenog, javnog i žurnog sudskog postupka su uistinu bez ikakve vrijednosti ako se takav postupak uopće ne može pokrenuti. A u građanskim postupcima pojedinac jedva može zamisliti vladavinu prava ako nema mogućnost pristupa sudu (vidi, između ostalih, *Golder protiv Ujedinjenog Kravljevstva*, 21. siječnja 1975., §§ 34. *in fine* i 35.-36., serija A br. 18; *Z. i drugi protiv Ujedinjenog Kravljevstva* [GC], br. 29392/95, §§ 91.-93., ECHR 2001-V; i *Kreuz protiv Poljske*, br. 28249/95, § 52., ECHR 2001-VI).

29. Da bi pravo na pristup sudu bilo učinkovito, pojedinac mora imati jasnu i realnu mogućnost da preispituje bilo koju radnju kojom se miješa u njegova ili njezina prava (vidi, na primjer, *Bellet protiv Francuske*, 4. prosinac 1995., § 36., serija A br. 333-B). Uistinu, puka činjenica da je podnositelj imao mogućnost uložiti građansku tužbu pred domaćim sudovima, ne ispunjava sama po sebi uvjete članka 6. stavka 1. Konvencije, s obzirom na to da opseg omogućenog pristupa domaćim sudovima mora također biti dovoljan da osigura pravo pojedinca na "pravo na sud", uzimajući u obzir vladavinu prava u demokratskom društvu (vidi *Yagtzilar i drugi protiv Grčke*, br. 41727/98, § 26., ECHR 2001-XII).

30. Pravo na sud, međutim, nije apsolutno. Ono može biti podložno legitimnim ograničenjima (vidi *Stubbings i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 22. listopada 1996., §§ 51.-52., *Reports of Judgments and*

Decisions 1996-IV; *Tolstoy Miloslavsky protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 13. srpanj 1995., §§ 62.-67., serija A br. 316-B; i *Golder*, citiran gore u tekstu, § 39.). Tamo gdje je pojedinačno pravo ograničeno ili nekom pravnom radnjom ili faktično, Sud će ispitati da li je to nametnuto ograničenje narušilo bit prava, te osobito da li je ograničenje ostvarilo legitimni cilj i da li je postojao razuman odnos proporcionalnosti između aktiviranih mjera i cilja koji se želio postići (vidi *Ashingdane protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 28. svibnja 1985., § 57., serija A br. 93; *Związek Nauczycielstwa Polskiego protiv Poljske*, br. 42049/98, § 29., ECHR 2004-IX; i *Szwagrun-Baurycza protiv Poljske*, br. 41187/02, § 49., 24. listopada 2006.). Ako su ograničenja u skladu s ovim načelima, nije došlo do povrede članka 6. Konvencije (vidi *Z i drugi*, citiran gore u tekstu, §§ 92.-93.).

31. U konkretnom predmetu, Sud mora ispitati da li je pravo podnositelja na pristup sudu nepropisno ograničeno odlukom domaćih sudova o limitiranju opsega ispitivanja predmeta spora na ispitivanje razloga za otkaz navedenih od strane poslodavca, te odbijanjem ispitivanja drugih navoda o razlozima za otkaz, tj. onih za koje je podnositelj tvrdio da su bili pravi razlozi za otkaz.

32. Sud najprije ponavlja da je prvenstveno na domaćim vlastima, poglavito sudovima, da tumače i primjenjuju domaće pravo. Ovo se odnosi osobito na tumačenje normi proceduralne naravi od strane sudova. Uloga Suda je ograničena na utvrđivanje da li su posljedice takvih tumačenja u skladu s Konvencijom (vidi, na primjer, *Tejedor García protiv Španjolske*, 16. prosinac 1997., § 31., Izvještaji 1997-VIII; i *Pérez de Rada Cavanilles protiv Španjolske*, 28. listopad 1998., § 43., Izvještaji 1998-VIII).

33. Sud zamjećuje da je sukladno mjerodavnim odredbama domaćeg radnog prava, te ustaljenoj praksi domaćih sudova, poslodavac obvezan pri davanju otkaza radniku dati taj otkaz u pisanom obliku, navodeći izričite razloge i temelje za takvu odluku o otkazu. Kad, i ako, je takva odluka preispitivana pred sudom, teret dokaza je na poslodavcu koji je obvezan iznijeti dokaze koji potkrijepljuju prave razloge na koje se oslanjao u odluci o otkazu. Tako izneseni razlozi i predloženi dokazi su potom podložni kontradiktornom ispitivanju od strane bivšeg zaposlenika. Ako poslodavac ne uspije u dokazivanju postojanja razloga navedenih u odluci o otkazu, odluka o otkazu je nevažeća. U isto vrijeme, sve druge tvrdnje stranaka su izvan predmeta raspravljanja u predmetu spora jer je taj predmet raspravljanja određen prvenstveno odlukom o otkazu (vidi odlomke 19. i 21.-22. gore u tekstu).

34. Razlog za takvo određivanje predmeta raspravljanja leži, prema Vladi, u činjenici da takav postupak osigurava učinkovitu zaštitu prava radnika na način da pruža brzo i učinkovito suđenje koje je, po mišljenju Suda, legitimno očekivanje kojem bi domaća tijela trebala udovoljiti u provedbi pravde (vidi *Gladkiy protiv Rusije*, br. 3242/03, § 112., 21. prosinac 2010. *in fine*). Štoviše, u osnovi je zaposleniku dopušteno pri

kontradiktornom ispitivanju da iznese razloge za koje smatra da su doveli do otkaza, te na taj način ospori odluku o otkazu s mogućnošću da se ona proglasi nevažećom ako razlozi navedeni u njoj ne postoje u stvarnosti.

35. Iz takvog uređenja radnih sporova proizlazi da ako razlozi za otkaz izneseni od strane poslodavca nisu potkrijepljeni iznesenim dokazima o otkazu, odluka o otkazu je nevažeća. Ako je pak taj otkaz opravdan razlozima iznesenim od strane poslodavca, odluka je važeća. Po mišljenju Suda, iz ovakvog uređenja logično proizlazi da se druge tvrdnje stranaka, mimo onih koje su mjerodavne za odluku o otkazu, doista čine nepotrebnim i kao takve mogu prouzročiti nepotreban teret za učinkovitost provedbe pravde u radnim sporovima. Ne postoji potreba da se sud bavi daljnjim tvrdnjama stranaka u vezi postojanja drugih mogućih razloga za otkaz ako se razlozi navedeni u odluci o otkazu, u konkretnom slučaju, pokažu utemeljenima.

36. Prema tome, Sud smatra da se ne može tvrditi da u ovakvom procesnom uređenju, u kojem imaju primjerenu mogućnost sudjelovati u postupku, stranke nemaju pravo na pristup sudu radi odlučivanja o njihovom sporu, kako to zahtijeva članak 6. stavak 1. Konvencije.

37. U vezi s ovime, Sud primjećuje kako je podnositelj učinkovito sudjelovao u postupku pred domaćim sudovima u vezi sa svojom građanskom tužbom protiv društva koje je donijelo odluku kojom se otkazuje njegov radni odnos jer je propustio udovoljiti uvjetima probnog roka. Kroz cijeli postupak pred domaćim sudovima podnositelj je bio pravno zastupan, te je imao priliku iznijeti sve dokaze i tvrdnje, kao i preispitivati dokaze podnesene od suprotne stranke u postupku, a koji su bili mjerodavni za predmet (vidi odlomak 9. gore). Sud također primjećuje kako su domaći sudovi svoje odluke u vezi podnositeljevih konkretnih tvrdnji potkrijepili dovoljnom argumentacijom (vidi odlomke 10.-11. i 13. gore).

38. Sud stoga, u svjetlu svojih gore navedenih utvrđenja (vidi odlomak 36.), odbacuje podnositeljev zahtjev kao očigledno neosnovan sukladno članku 35. stavku 3. (a) i 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno,

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren Nielsen
tajnik

Isabelle Berro
predsjednica